

hvorpaa Flertallet har søgt at løse dette Spørgsmaal, ikke tiltaler mig i nogen høj Grad. Jeg har derfor troet at burde stille et andet Forslag frem. Jeg skal imidlertid strax sige, at Tanken i dette Forslag ikke er min egen. Det er en Tanke, jeg har laant. Jeg saae den for kort Tid siden bringes frem i et af Hovedstadens mere betydningsfulde Blade, som jeg maa antage er Organet for et større Parti. Forslaget, som det var fremfat, syntes mig — om jeg end ikke i alle Enkeltheder følte mig fuldt tilfredsstillt ved det — dog at være af en saadan Natur, at det burde komme frem her i Rigsdagen. Jeg skal bemærke, at Forslaget i dette Blad blev omtalt og motiveret saa fylde og saa omfattende som vel muligt, og der er ikke, siden det er fremkommet, sket nogen som helst Indvending derimod, og skjøndt Forslaget meldte sig som anonymt, havde Redaktionen ingen Bemærkning at knytte dertil, saa at jeg tror mig berettiget til at udtale, at dette Forslag udtrykker Tanken hos et stort Publikum her i Landet, og jeg tror tillige, at dette Forslag for en væsentlig Del vil falde sammen med de politiske Anskuelser, som ere fremkomne fra den Side, hvortil jeg hører, om dette Spørgsmaal. Jeg har troet, at dette Forslag er lidt bedre og ikke saa lidt bedre end det, der er fremkommet fra Flertallets Side, idet jeg navnlig tror, at Fordelene ved dette Forslag bestaa i 3 Ting. For det Første godkjenner det, at dette Spørgsmaal har, bør og kan have en Plads paa Finantsloven. Det erede Medlem, som sidst havde Ordet, mente jo vel, at dette Spørgsmaal ikke havde sin rette Plads paa Finantsloven, men han vilde heller ikke lægge nogen væsentlig Hindring i Veien for, at det kom til at staa der; han vilde altsaa dog ikke bestride dets Plads der, naar han ikke vilde lægge det nogen Hindring i Veien. Saaledes som Forslaget kom frem, og som det vist bliver betragtet fra de fleste Sider, anerkendes dets Plads paa Finantsloven i Almindelighed som berettiget. — For det Andet sigter Forslaget til at hævde den Maade, hvorpaa man er gaaet frem i den senere Tid lige over for Præsteembederne, og anerkjenner derved den Tanke, hvorfra vi fra vor Side i For ere gaaede ud, nemlig at det er vigtigt, at en Minister har den Myndighed selv at kunne regulere Præsteembedernes Størrelse, som han vil, saaledes at Lovgivningsmagten ikke faar et Ord med i det Spørgsmaal. — For det Tredie sigter Lovdringsforlaget til at afhjælpe en Trang, som man dog hører Gang, vi have haft Præstelønningsloven for, har tilfattet at ville afhjælpe ved at give en højere Lønning navnlig til de ringere aflagte Præsteembeder. — Naar jeg nu har gjort mig til Tolk for dette Forslag ved at føre det frem her i Thinget, tror jeg, navnlig naar henses til den Side, hvorfra Tanken er kommen frem, ligesom ogsaa til de Anskuelser, som fra Flertallets Side her i Thinget bestandig

ere bleve gjorte gjældende, at det vil møde eller vil kunne møde en almindelig Tilslutning over det hele Land. Hvad jeg selv væsentlig har at indvende mod dette Forslag, det er, at jeg muligvis ikke har været heldig med at træffe de rigtige Summer. Jeg er nemlig ikke Medlem af Finantsudvalget og har altsaa ikke de tilstrækkelige Oplysninger til, at det paa den korte Tid, der var os givet til at indlevere Lovdringsforslag, kunde være mig muligt at træffe den afgjorte rette Grænse for de Summer, der kunde være passende til Uddeling blandt de ringere lønnede Embeder. Jeg har imidlertid i Diebliffet tænkt mig, at det nærmest gjaldt Formen; hvis Forslaget finder Bifald i Thinget, vil der jo kunne raades Bod paa Manglerne, for saavidt saadanne ere til Stede, inden 3die Behandling, derved at Finantsudvalget tager Spørgsmaalet under nærmere Overveelse. Men min egentlige og væsentligste Indvending mod Forslaget er den — ja jeg kan ikke Andet end sige det — at jeg selv har nogen Betænkelighed ved at betro Uddelingen af disse Midler til den nuværende Kultusminister, og jeg skal tillade mig at angive Grunden. Det har jo vist sig, at vi herfra have bevilget Midler til Uddeling, som efter min Overbevisning have faaet en partiell Anbringelse. Denne Betænkelighed svinder dog bort overfor den store og vigtige Betydning, som Spørgsmaalet har, og Summeren er ikke større, end at jeg kunde give mit „Ja“ til Forslaget, for at skaffe dette Spørgsmaal en i Principet i Almindelighed heldig Løsning. Principet er, som jeg har nævnet, væsentlig Opførelse paa Finantsloven og tillige den Bestemmelse, som ligger i selve Forslaget, at Præsteembedernes Indtægter ikke for Fremtiden uden Rigsdagens Samtykke kunne nedsættes. Fordelen ved dette Forslag i Sammenligning med det, som det erede Flertal har stillet, ser jeg nærmest deri, at man ved Flertallets Forslag kun opnaar at faae det optaget paa Finantsloven, medens man i første Punktum i Grunden godkjenner, hvad Ministeren gjør i den Henseende, og i andet Punktum giver ham Ret til at gjøre, hvad han hidtil har gjort, i alt Fald opfatter jeg det saaledes. — Naar jeg nu har tilladt mig at bringe dette Forslag frem for det høie Thing, maa min egen Stilling til Forslaget for en væsentlig Del blive afhængig af den Impedementen, det møder her fra de forskellige Sider. Jeg maa erindre om, at jeg har troet at bære en Tanke frem, som indrømmes som

Rettelser.

Sp. 687, §. 12 f. o.: „høit en“ læs: „høit mere end en“.